

зина изъ нихъ оставатъ своя та церковь, приком то были поставени, и влачатсе отъ мѣсто на мѣсто, кое то е все еднакво съ първото но, зѣда не буде веке впредь такво безчиніе, должны са мїрскїи лица да не прїиматъ таквы попоки и дїаконы на никаква церковна слѣжба: а епископи должны са да не хиротонисѣватъ више потреба. А оныя (свѣщенницы), кои то оставили своя та церковь, гдѣ то се поаватъ таквїи, има (епископъ) власть да ги фаши и да ги наказѣва. И тїмъ свѣщенницы ако не шатъ да се врататъ пакъ кодъ свои те церкви и до смертъ да слѣжатъ въ нихъ по поредка та си, обаче за това треѣѣва да быдатъ порѣчницы честнїи лица, тогава на таквы (понеже не слѣшатсе) да имъ се земе свѣщенническїй чинъ: а више потреба отнюдъ да се не хиротонисѣватъ свѣщеннослѣжители: зацо то мнозина бѣгатъ отъ войнска слѣжба, хиротонисѣватсе и прїиматсе въ клиросъ, заради това скоро ще да се опредѣли чрезъ указъ нихно то число.

Кд. Свѣщенникъ, или дїаконъ, кого то архїерей разпопилъ или раздїаконилъ заради вышесказанно то или заради нѣкое дръго престѣпленіе, ако да отиде по мїръ (свѣтъ) въ